

Lilac

林知落 หลินจือลั่ว ซิยัน

หมิงหมิงดา แบล

Nuine วาด

ศัตรูเก่า
3 เกิดใหม่
พร้อมกัน
ในวันวิวาห์

和宿敌结婚当天一起重生了

ศัตรูเก่า
เกิดใหม่
พร้อมกัน
ในวันวิวาห์

和宿敌结婚当天一起重生了

3

林知落 หลินจื่อลั่ว
เขียน

หนิงเหมิงฉา
แปล

Lilac

การอ่านดีจากร้านหนังสือ

คำนำสำนักพิมพ์

การสอบเข้ามหาวิทยาลัยเสร็จสิ้น สายสัมพันธ์อันซับซ้อนได้รับการสะสาง เมื่อสิ่งหนึ่งเปลี่ยนแปลงไป อีกหลายอย่างก็เปลี่ยนแปลงตาม ตัวเอกทั้งคู่ของเรา รวมถึงผู้คนรอบกายของพวกเขาได้ ‘ทวงคืน’ ความทรงจำงดงามที่เคยปล่อยให้หลุดมือไปในอดีต

ฟังดูเป็นตอนจบที่สมบูรณ์แบบ แต่เราต่างรู้ดีว่านี่คือผลลัพธ์ที่แลกมา ด้วยความรัก ความเชื่อใจ และความมุ่งมั่นมหาศาล และในอนาคตหลินเจียน และเจิ้งผิงซิงก็คงจะได้พบเจอกับเรื่องราวอีกมากมาย แต่ความสำเร็จในตอนนี้เป็นเครื่องพิสูจน์แล้วว่าทุกอย่างล้วนเป็นไปได้

ขอแค่ไม่หยุดเชื่อมั่นในตนเองและผู้คนรอบกายเท่านั้นก็พอ

พบบทสรุปของบรรดาศัตรูเก่าที่เกิดขึ้นใหม่เพื่อมอบความทรงจำดี ๆ ให้กับผู้อ่านทุกท่านได้ในหนังสือเล่มสุดท้ายนี้ค่ะ

ด้วยรัก

Lilac

ปิดเทอมของนักเรียนชั้นมัธยมปลายปีที่สาม มักถูกบีบอัดให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เมื่อตรุษจีนวันที่เจ็ดสิ้นสุดลง นักเรียนปีสามของโรงเรียนมัธยมที่สิบสองก็เริ่มต้นเรียนเสริมทันที

ทว่าบรรยากาศวันเปิดเรียนของชั้นปีที่สามแห่งโรงเรียนมัธยมที่สิบสองในปีนั้นกลับแตกต่างจากปีก่อนหน้าอย่างเห็นได้ชัด ทั้งนักเรียนและครูต่างมีใบหน้าเปลี่ยนแปลง แม้ไม่อาจสลัดความเครียดที่เกิดจากการสอบเข้ามหาวิทยาลัยไปได้ทั้งหมด แต่เมื่อเทียบกับปีก่อนๆ แล้ว สภาพร่างกายและจิตใจของทุกคนถือว่าดีกว่ามาก

ส่วนเหตุผลนั้นไม่มีอะไรซับซ้อน นั่นคือผลการเรียนในเทอมที่ผ่านมาของสายชั้นมัธยมปลายปีที่สามดีขึ้นอย่างชัดเจน โดยในการสอบรวม¹ ระดับมัธยมปลายของเมืองช่วงปลายภาคเรียน คะแนนสอบของชั้นปีที่สามโรงเรียนมัธยมที่สิบสองมาแรงแซงโค้ง ถึงขั้นสามารถแซงหน้าคะแนนเฉลี่ยของโรงเรียนมัธยมที่หนึ่งซึ่งเป็นโรงเรียนที่ดีที่สุดของเมือง เรียกเสียงฮือฮาในแวดวงการศึกษาของทั้งเมือง และสร้างความสงสัยครั้งใหญ่แก่ครูโรงเรียนอื่น

¹ การสอบรวมสำหรับมัธยมต้นและมัธยมปลายซึ่งจัดสอบโดยสำนักงานการศึกษาประจำเมือง โดยทุกอำเภอในแต่ละเมืองจะใช้ข้อสอบชุดเดียวกัน สอบในเวลาเดียวกัน การสอบนี้จัดขึ้นเพื่อวัดระดับการศึกษาของนักเรียน ประเมินคุณภาพการสอน รวมไปถึงคัดเลือกนักเรียนที่มีความโดดเด่นเพื่อเข้าเรียนในโรงเรียนที่ดีกว่า

ว่ากันว่า แนนอน แคว่กัณว่าละนะ ในวันที่คะแนนสอบออกมา ครูโรงเรียนมัธยมที่หนึ่งซึ่งครองแชมป์การสอบร่วมของเมืองมาหลายปีต่างมีนงกันถ้วนหน้า แทบไม่ยากเชื่อว่าโรงเรียนมัธยมที่สิบสองซึ่งไม่มีความโดดเด่นและมีผลการเรียนอยู่ในอันดับกลางๆ ของเมืองมาโดยตลอดจะแข่งหน้าพวกตนได้จริง ๆ จึงขอให้มีการตรวจสอบคะแนนอีกครั้งทันที ซ้ำยังมีคนสงสัยว่าโรงเรียนมัธยมที่สิบสองทำข้อสอบรั่วไหลก่อนการสอบหรือไม่

แม้ข้อสันนิษฐานนี้จะดูแพ้อแล้วพาล แต่ก็ดูมีที่มาที่ไป เพราะนอกจากคะแนนเฉลี่ยของโรงเรียนมัธยมที่สิบสองจะพุ่งพรวดจนผิดสังเกตแล้ว สิ่งที่น่าฉงนที่สุดก็คือคะแนนของห้องบิวยทั้งสองห้องนั้นค้านสายตาเกินไป

ครูที่มีประสบการณ์การสอนมาหลายปีย่อมรู้ดีว่าการเพิ่มผลการเรียนของห้องบิวยนั้นยากเพียงใด เรียกได้ว่าอยู่ในระดับที่ไม่ง่ายไปกว่าการเพิ่มผลการเรียนของห้องคิงที่อยู่ใต้อ้อมตัวมานาน แต่คะแนนเฉลี่ยของโรงเรียนมัธยมที่สิบสองนั้น กลับถูกฉุดขึ้นด้วยคะแนนที่พุ่งพรวดของห้องบิวยทั้งสองห้องนั้น

แบบนี้จะไม่ให้สงสัยได้อย่างไร!

ดังนั้นด้วยการเรียกร้องอย่างแข็งขันของผู้บริหารและคณะครูโรงเรียนมัธยมที่หนึ่ง ทางเมืองหวังจึงได้ทำการตรวจสอบคะแนนของโรงเรียนมัธยมที่สิบสองอีกครั้ง ทว่าผลที่ออกมาคือคะแนนห้องบิวยของโรงเรียนมัธยมที่สิบสองสะอาดหมดจด ไม่มีจุดต้องสงสัยใดๆ ซ้ำยังพบว่ามีม้ามืดตั้งสองคน

เป็นไปได้ที่ข้อสอบจะรั่วไหล เพราะข้อสอบทุกชุดออกโดยสำนักงานการศึกษาของเมือง และโรงเรียนมัธยมที่สิบสองก็ได้รับข้อสอบในวันสอบ นอกจากนี่ยระบบการศึกษาของเมืองหวังก็เพิ่งถูกตรวจสอบครั้งใหญ่ไป ฮั่วผิงชวนและผู้บริหารสำนักงานการศึกษารายนั้นยังอยู่ระหว่างการสอบสวน เมื่อถูกสั่งคมจับตามอง ทุกคนจึงรักตัวกลัวตาย เวลานี้คงไม่มีคนมีสมองคนไหนกล้าทำข้อสอบรั่วไหลก่อนการสอบแนนอน

เพราะฉะนั้นแล้ว คำอธิบายเดียวที่เป็นไปได้คือโรงเรียนมัธยมที่สิบสองพัฒนาก้าวหน้าอย่างรวดเร็วในเทอมที่ผ่านมา และอาศัยศักยภาพของตัวเองเอาชนะโรงเรียนมัธยมที่หนึ่ง จนก้าวขึ้นมาเป็นแชมป์การสอบร่วมของเมืองหวัง

นอกจากนี้เนื่องจากเคอมู่จื่อเด็กเทพตัวเต็งแห่งโรงเรียนมัธยมที่หนึ่ง ได้รับโควตาศึกษาต่อเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จึงไม่ได้เข้าร่วมการสอบปลายภาคด้วย ครั้งนี้หลินเจี้ยนแห่งโรงเรียนมัธยมที่สิบสองจึงคว้าอันดับหนึ่งของเมืองไปครอง ช่วงเวลานั้นโรงเรียนมัธยมที่สิบสองจึงมีชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่วทั้งเมือง

บรรดาผู้ปกครองของนักเรียนชั้นมัธยมปลายปีที่สามมักอ่อนไหวกับเรื่องผลการเรียนเป็นพิเศษ หลังจากข่าวเรื่องผลการสอบรั่วแพร่ออกไป ผู้ปกครองหลายคนก็พอมิรู้ทางถึงกับพยายามย่ำแย่บุตรหลานของตนที่อยู่ห้องบิวไปโรงเรียนมัธยมที่สิบสองโดยอาศัยเส้นสายต่าง ๆ ด้วยเหตุนี้วงการการศึกษาของเมืองหวังจึงเกิดความซุลมุนเล็กน้อยในช่วงปีใหม่ที่ผ่านมานี้

หลินเจี้ยนเองก็โดนเคอมู่จื่อก่อวุ่นเช่นกัน

สาเหตุก็คือคะแนนของโรงเรียนมัธยมที่สิบสองโดดเด่นเกินไป แกมหลินเจี้ยนยังคว้าอันดับหนึ่งของเมืองไปครอง ครูโรงเรียนมัธยมที่หนึ่งยังคงไม่ยอมรับความจริง เชื่อว่าการที่เคอมู่จื่อขาดสอบเป็นหนึ่งในเหตุผลที่ทำให้คะแนนของโรงเรียนมัธยมที่หนึ่งย่ำแย่ ครูประจำชั้นของเคอมู่จื่อถึงกับต่อสายถึงบ้านเคอในช่วงปีใหม่ โดยหวังว่าทอมหน้าเขาจะเข้าร่วมการสอบรวมของเมืองอีกครั้งเพื่อกอบกู้เกียรติยศให้โรงเรียน

เคอมู่จื่อผู้ชอบเอาชชนะจึงอยู่ไม่เป็นสุข ต้องการตัดสินใจไปเลยว่าตัวเองหรือหลินเจี้ยนกันแน่ที่เก่งที่สุดในเมืองหวัง ช่วงปีใหม่จึงชวนหลินเจี้ยนมาข้อสอบแข่งกันนับครั้งไม่ถ้วน

หลินเจี้ยน “...”

ทว่าสุดท้ายเงินค่าขนมนับล้านของเจิ้งผิงซิงก็เบี่ยงเบนความสนใจของเคอมู่จื่อได้สำเร็จ

หลินเจี้ยนจึงสะเทือนใจอย่างหนัก เงินทองคือบ่อเกิดของความชั่วร้ายจริง ๆ ขนาดหัวใจที่หนักแน่นในวิชาการของบอสเคอยังถูกชักจูงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

นอกจากนี้ ชื่อเสียงที่ได้จากชัยชนะในการสอบรวมยังนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงอีกประการในโรงเรียนมัธยมที่สิบสอง

ครูหลายคนที่สอนห้องบิวของโรงเรียนมัธยมที่สิบสองล้วนเป็นครู

อาวุโส แต่ด้วยเหตุผลหลายประการ พวกเขาจึงไม่ได้ตำแหน่งครูระดับสูงเสียที แถมตำแหน่งทางวิชาการที่ย่ำอยู่กับที่ ยังส่งผลให้ตอนจัดห้องสอนพวกเขา ต้องถูกส่งไปห้องบิวยทุกปี เมื่อผลการเรียนของห้องบิวยไม่กระตือรือร้นก็กระทบต่อการประเมินระดับในภายหลัง ด้วยวงจรอุบาทว์แบบนี้ ครูหลายคนจึงได้รับเงินเดือนและสวัสดิการแบบครูธรรมดาๆ ไปจนเกษียณ

ทว่าความก้าวหน้าในการสอบครั้งนี้ ทำให้การประเมินระดับของครูหลายคนเริ่มฉาววุ่นในที่สุด ด้วยการผลักดันของผู้อำนวยการชีว หากไม่มีอะไรผิดพลาด หลังจากนักเรียนรุ่นนี้สำเร็จการศึกษา ครูเหล่านี้ก็จะได้รับตำแหน่งครูระดับสูง เงินเดือนและสวัสดิการก็จะเพิ่มขึ้นตามไปด้วย

แค่ข้อนี้ก็เพียงพอให้คณะครูตั้งใจทำงานหนักขึ้นในปีใหม่นี้แล้ว

การคาดเดาต่าง ๆ นานาจากโลกภายนอกไม่อาจจุดรั้งความมุ่งมั่นของครูและนักเรียนโรงเรียนมัธยมที่สิบสองได้ วันแรกของการเรียนเสริม ยังคงมีการจัดงานชุมนุมเพื่อมุ่งเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัยในภาคการศึกษาใหม่ตามปกติ

ตามธรรมเนียมของโรงเรียนมัธยมที่สิบสอง ต้องมีตัวแทนนักเรียนขึ้นกล่าวสุนทรพจน์ปลุกใจ โดยปกติทุกปีที่ผ่านมาหน้าที่สำคัญนี้จะเป็นของนักเรียนอันดับหนึ่งของสายชั้น ซึ่งในชาติที่แล้ว ตัวแทนกล่าวปลุกใจในภาคการศึกษาที่สองคือฮั่วเย่รุยที่ได้รับโควตาศึกษาต่อ

ทว่าครั้งนี้ผู้อำนวยการมีความคิดแหวกแนว ตัดสินใจเลือกตัวแทนจากห้องคิงและห้องบิวยมากล่าวสุนทรพจน์ปลุกใจแทน

ครูทั้งสายชั้นเห็นด้วยกับข้อเสนอนี้ การเลือกตัวแทนจากห้องคิงเป็นธรรมเนียมที่สืบทอดกันมาอยู่แล้ว แต่หากพูดถึงผลการเรียนที่ก้าวหน้าอย่างเห็นได้ชัดที่สุดในภาคการศึกษาที่แล้วคงเป็นนักเรียนจากห้องบิวย และผลงานการฮึดสู้ที่ห้องบิวยได้นำมาสู่โรงเรียนก็เป็นที่ประจักษ์แก่สายตาทุกคน

ส่วนจะเลือกใครแทนไม่ต้องคิดให้ยาก ไม่ว่าผลการเรียนหรือเสียงเรียกร้อง คนที่มีคุณสมบัติในการเป็นตัวแทนของห้องคิงและห้องบิวยจะเป็นใครไปได้ ถ้าไม่ใช่หลินเฉียนและเจิ้งผิงซิง

ดังนั้นในวันเรียนเสริมวันแรก นักเรียนชั้นมัธยมปลายปีที่สามจึงมา

รวมตัวกันที่หอประชุมของโรงเรียนอีกครั้ง

ต่างจากเมื่อก่อนที่นักเรียนนั่งแยกห้องใครห้องมัน ครั้งนี้นักเรียนทั้งหมดนั่งด้วยกัน และสิ่งที่เตะตาที่สุดก็คือนักเรียนห้องคิงและห้องบ๊วยที่เคยถูกขนานนามว่าเป็น ‘ความต่างสุดขั้วแห่งโรงเรียนมัธยมที่สิบสอง’ ตอนนั้นแทบจะหลอมรวมกันเป็นหนึ่งเดียว หากไม่สังเกตดี ๆ คงแยกไม่ออกว่าคนไหนคือเด็กเรียน คนไหนคือเด็กกาก

ทว่าเหล่าเด็กกากในวันนี้ไม่ใช่เด็กกากขนานแท้อีกต่อไป พวกเขาไม่ก่อวุ่นในชั้นเรียน ผลการเรียนไม่ได้ต่ำเตี้ยเรี่ยดิน แถมยังได้รับคำชมเชยจากเหล่าผู้บริหารต่อหน้าคนทั้งโรงเรียนอยู่บ่อยครั้ง ซึ่งเป็นการหยามเกียรติเด็กกากอย่างยิ่ง หลังจากผลสอบร่วมตอนปลายภาคออกมา พวกเขาจึงถูกเด็กกากโรงเรียนอื่น ๆ ไล่ออกจากการเป็นสมาชิกเด็กกากเมืองหรง บางครั้งเมื่อเดินผ่านเด็กกากต่างโรงเรียนที่เคยเล่นเกมในอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ด้วยกันก็ไม่ค่อยยกย่ำสู้หน้า

ทว่านี่คือสิ่งที่เด็กกากโรงเรียนอื่นมองเห็นเพียงผิวเผิน แท้จริงแล้วตอนนี้อิตเด็กกากแห่งโรงเรียนมัธยมที่สิบสองต่างหมกมุ่นอยู่กับการเรียนทุกวัน ไม่มีเวลามาใส่ใจคำวิจารณ์ของคนอื่นเลยสักนิด

ส่วนนักเรียนโรงเรียนมัธยมที่สิบสองคุ้นชินกับพฤติกรรมการสูงส่งอย่างลับ ๆ ระหว่างห้องคิงกับห้องบ๊วยมานานแล้ว ไม่มีใครรู้สึกว่าเป็นเรื่องแปลก บรรยาการศตวรรษนี้จึงดูกลมกลืนอย่างไม่น่าเชื่อ

ส่วเดียวกับพวกเจียงถึงจวินนั่งรวมกลุ่มกับเด็กห้องแปด เสียงคุยจ้อของเด็กห้องบ๊วยดังมาเป็นระยะ

“ให้ตายเถอะ พวกนายรู้ไหม คะแนนสอบร่วมของฉันทันเพิ่มขึ้นจากปีก่อนสามสิบกว่าคะแนน ปีนี้ฉันเลยได้อั่งเปาเยอะกว่าเดิมตั้งสองเท่า รู้สึกรวนในชั่วข้ามคืนยิ่งงี้ก็ไม่รู้”

“ฉันทัวย ๆ ตอนนี้นั้นซื้อล่าเถียว² แบบไม่ต้องดูราคาด้วยซ้ำ รู้สึก

² ขนมขบเคี้ยวยอดนิยมของประเทศจีน ลักษณะเป็นเส้นยาว ทำจากแป้งคลุกเคล้ากับเครื่องปรุงรสชาติเผ็ด

ล้ำค่าสุด ๆ!”

“อ่า ๆ ๆ ๆ ฉันจะเล่าอะไรให้ฟัง เมื่อก่อนช่วงตรุษจีนป้าชอบมาไม้ที่บ้านฉันประจำ อวดว่าลูกพี่ลูกน้องของฉันเก่งอย่างนี้ อย่างนี้ ทั้งที่ความจริงผลการเรียนของเขาก็น่า ๆ แค่อายุโรงเรียนมัธยมที่หนึ่งเท่านั้นเอง แต่มาบ้านฉันปีนั้นก็กลับเจียบกริบเสียวะ ฉันโคตรสะใจ”

“เชี่ย นายนี้เหมือนฉันเปียบ เมื่อก่อนพวกญาติปากเสียชอบถามถึงผลการเรียนของฉันสุด ๆ เพราะรู้ว่าเกรดต่ำ เลยถือโอกาสเหยียบย่ำ ปีนี้ดันไม่พูดอะไร เอาแต่ถามว่าทำยังไงถึงจะย้ายลูกหลานมาโรงเรียนเราได้ ฉันนี่กลายเป็นดาวเด่นของวงศ์ตระกูลไปแล้ว”

“ฉันด้วย ฉันก็แฮปปี้สุด ๆ เหมือนกัน คะแนนสอบปลายภาคของฉันผ่านเกณฑ์การสอบเข้าปริญญาตรีของปีที่แล้ว ช่วงตรุษจีนครอบครัวฉันเลยไปเที่ยวทะเลกันยกบ้าน ฉันดำขึ้นเลยดูสิ”

“อ่า ส่วนพ่อฉันติดต่อโรงงานที่จะให้ไปทำงานหลังเรียนจบไปแล้ว แต่คิดไม่ถึงว่าจู่ ๆ ผลการเรียนหอมที่แล้วของฉันจะพุ่งกระชูด ตอนนั้นพ่อฉันเลยหันมาเก็บเงินส่งเข้ามหาวิทยาลัยแทน...”

“เฮ้อ พอพูดถึงเรื่องนี้ พวกนายจำเด็กโรงเรียนมัธยมที่เก่าที่เคยเล่นเกมส์กับฉันบ่อย ๆ ได้ไหม หอมที่แล้วเขาเลิกเรียนกลางคัน ตอนนั้นกำลังทำงานพาร์ทไทม์ เขามาเล่นบ้านฉันช่วงตรุษจีน เล่าให้ฟังว่าการหางานโดยไม่มีวุฒิการศึกษาโคตรลำบาก ตอนนั้นเขานึกเสียใจสุด ๆ จนอยากกลับมาเรียนอีกครั้ง แล้วก็รู้สึกอิจฉาฉันมาก...”

“งั้นหอมนี้เรามาสู้ไปด้วยกันเถอะ!”

เด็กห้องคิงที่เห็นความสุขและการเปลี่ยนแปลงของเด็กห้องบี๊วยต่างรู้สึกยินดีและใจหายอยู่ชั่วขณะ แต่ที่มากไปกว่านั้นคือความอึดอัดใจที่มาจากกันบัง

เว้นก็แต่ส่วเหยา

เวลานี้ต่งหมิงเอนนั่งข้างส่วเหยาพร้อมบอกความในใจ “อาเหยา เลิกเรียนแล้วเราไปดิวที่บ้านหลินเฉียนกันเถอะ”

ส่วเหยาเหล่ตามองเขา “ฉันว่านายดูไม่ได้อยากดิวจริง ๆ เลยนะ”

ต่งหมิงเินพูดเสียงจริงจัง “ฉันอยากติวจริง ๆ!”

ผ่านไปสักพักเขาก็อดถามไม่ได้ “วันนี้พี่สาวของหลินเจี้ยนอยู่บ้านหรือเปล่า”

ต่งหมิงเินกล่าวเสียงเศร้า “เฮ้อ เดี่ยวพี่สาวก็ต้องกลับมหาวิทยาลัยแล้ว คราวนี้คงไม่ได้เจอกันอีกนานเลย”

เขาเอาแต่พูดพาล่ามคนเดียวด้วยความพะว้าพะวัง สุดท้ายสวี่เหยา ก็ทนไม่ไหวจนต้องถามออกไป “นายหลงเสน่ห์เซาซือเจียตรงไหนกันแน่นะ”

ต่งหมิงเินหน้าแดงแจ๋ แต่คำพูดคำจาช่างตรงไปตรงมา “ก็เธอสวยไง”

สวี่เหยาไม่อยากที่จะเชื่อ “มองตื้น ๆ แค่นี้เลยหรือ”

ต่งหมิงเินเถียงอย่างไม่เห็นด้วย “ตื้นตรงไหน ฉันนะมองลึกลงไป นายไม่เห็นตอนพี่สาวดำคนอื่นหรือ โห โคตรสวยเลย”

สวี่เหยา “...” ที่ผ่านมาเขาดูไม่ออกจริง ๆ ว่าหมอนี่มีรสนิยมประหลาดแบบนี้

สวี่เหยาครุ่นคิดครุ่นหนึ่งแล้วเอ่ยว่า “ถ้านายชอบเซาซือเจียจริง ๆ งั้นก็พยายามให้มากขึ้น สอบเข้ามหาวิทยาลัยเดียวกับเธอให้ได้ ต่อไปจะได้เจอหน้าเธอทุกวันไง”

ดวงตาต่งหมิงเินเป็นประกาย “ดีเลย! ว่าแต่พี่สาวเรียนมหาวิทยาลัยไหนหรือ”

สวี่เหยาตอบ “มหาวิทยาลัย C”

ต่งหมิงเินอ้าปากค้าง “...นี่ครอบครัวหลินเจี้ยนฉลาดกันยกบ้านเลยหรือ”

สวี่เหยามองค้อนเขา “ไม่ใช่แค่ครอบครัวเขา ก่อนจะมาเป็นเพื่อนเจิ้งผิงซิง เขาก็คบแต่เพื่อนฉลาด ๆ ทั้งนั้น” เขาอวยตัวเองสุดฤทธิ์!

ต่งหมิงเินคำนวณความแตกต่างระหว่างคะแนนตัวเองกับคะแนนขั้นต่ำของมหาวิทยาลัย C สักพักก็ถามเสียงแผ่ว “มหาวิทยาลัยไหนอยู่ใกล้มหาวิทยาลัย C ที่สุดหรือ”

สวี่เหยา “...”

ขณะที่พวกเขาคูยกกันอยู่นั้น ก็เห็นพวกก๊วตังลีกับหลี่เกาวิ่งเข้ามาไว ๆ

พร้อมกับม้วนอะไรบางอย่างสีแดง ก้าวตั้งลิ่วไปตะโกนไป “มาแล้วๆ แม่เอ๊ย พวกเจ้าของร้านก็ชี้แจงตัวเป็นชน ตรุษจีนวันที่แปดแล้วยังพักผ่อนอยู่อีก เกือบสั่งทำไมทันแล้วไหมล่ะ...”

สวี่เหยา มองพวกเขาแวบหนึ่งด้วยความสงสัย ขณะกำลังจะเรียกมาถาม เสียงเพลงก็ดังขึ้นจากลำโพงติดผนังรอบด้าน พร้อมกับพิธีกรที่ขึ้นไปบนเวที

พิธีชุมนุมเป็นไปอย่างมีระเบียบเรียบร้อย พิธีกรดำเนินรายการเสร็จสิ้นตามด้วยการให้โอวาทของผู้อำนวยการ การให้โอวาทของตัวแทนครู และปิดท้ายด้วยการกล่าวสุนทรพจน์ของตัวแทนนักเรียน

ตัวแทนนักเรียนของโรงเรียนมัธยมที่สิบสองมีแฟนคลับเยอะเป็นพิเศษทันทีที่พิธีกรเอ่ยชื่อ ‘หลินเฉียน’ เสียงปรบมือและเสียงเชียร์ก็ดังกระหึ่มไปทั่วหอประชุม แถมห้องบิวก็ไม่ได้มีท่าทีเฝ้ารอเหมือนในอดีตอีกต่อไป เพราะครั้งนี้เสียงตะโกนที่ดังที่สุดล้วนมาจากแก๊งห้องบิวทั้งนั้น

เรียกได้ว่าเขาเป็นที่คาดหวังของทุกคนจริงๆ

ไม่เพียงเท่านั้น หลังจากหลินเฉียนขึ้นไปบนเวที อยู่ๆ ก็มีเสียงตะโกนดังมาจากที่นั่งแถวหลังสุดของหอประชุม “พีใหญ่ ดูนี่สิ”

เสียงตะโกนดังกล่าวดึงดูดความสนใจของครูและนักเรียนทั้งโรงเรียน ทุกคนต่างหันไปมอง ก่อนจะเห็นก้าวตั้งลิ่วและเหล่านักเต้นแถบผ้าสีแดงในมือออกดัง “พีบ” ที่แท้ก็เป็นแบนเนอร์ขนาดยักษ์ที่มีข้อความสีขาวบนพื้นหลังสีแดง

บนป้ายเขียนว่า ‘ยินดีกับพีใหญ่ที่มีอันดับหนึ่งของเมืองเป็นของตัวเอง’

สวี่เหยา “...”

เขาเกลียดตัวเองซะมัดที่เมื่อไม่ได้หยุดเจ้าพวกนี้ไว้

หลินเฉียน “...”

เขาได้แต่ยิ้มราบเรียบพลาบอย่างว่า “ยินดีกับทุกคนเหมือนกันที่มีคะแนนเฉลี่ยอันดับหนึ่งในการสอบรวมของเมืองเป็นของตัวเอง”

เสียงปรบมือและผิวปากอย่างอบอุ่นจากผู้ชมเบื้องล่างดังกระหึ่มอีกครั้ง แถมมีนักเรียนหญิงตะโกนเสียงดัง “อาเฉียน ฉันทักนาย!”

หลินเฉียนกล่าวเสียงเรียบ “ขอบคุณ อย่าได้เกรงใจกันขนาดนั้นเลย”

เรียกเสียงหัวเราะจากผู้ชมครืนใหญ่

ผู้อำนวยการชีวิตหันไปหัวเราะกับครูที่นั่งข้างๆ “ดินะที่โรงเรียนเราไม่ได้เลือกผู้อำนวยการจากคะแนนโหวตของนักเรียน ไม่งั้นผมว่าหลินเจี้ยนคงได้เป็นผู้อำนวยการคนต่อไป”

ครูข้างๆ “...ปีนี้ผู้อำนวยการดูมีอารมณ์ขันขึ้นนะครับ”

นึกไม่ถึงว่าผู้อำนวยการชีวิตจะไม่ปฏิเสธ “เพราะว่าอารมณ์ดียังไงล่ะ”

สุนทรพจน์ของหลินเจี้ยนไม่มีอะไรพิเศษ เขาให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์แก่ทุกคนด้วยความตั้งใจ แล้วปิดท้ายด้วยการกล่าวปลุกใจเล็กๆ น้อยๆ เป็นอันเสร็จสิ้น ทว่าเนื่องด้วยความนิยมชมชอบในตัวเขา คำพูดง่ายๆ เพียงไม่กี่คำจึงทำให้ทุกคนตอบสนองด้วยความกระตือรือร้น

หลังจากหลินเจี้ยนกล่าวเสร็จ เจิ้งผิงซิงก็ขึ้นเวทีต่อ

ในฐานะพี่ใหญ่ผู้ทรงอำนาจแห่งโรงเรียนมัธยมที่สิบสอง เจิ้งผิงซิงขึ้นเวทีด้วยท่วงท่าเคร่งขรึม เหล่านักเรียนให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี โดยเฉพาะนักเรียนห้องบิวยที่รอฟังพี่ใหญ่กล่าวสุนทรพจน์อย่างใจจดใจจ่อ

เจิ้งผิงซิงตัวสูงขึ้นกว่าเดิม เขายืนหลังตรงบนเวทีอย่างสง่างามเผยกลิ่นอายความน่าเกรงขามของผู้ที่อยู่เหนือกว่า ทำให้นักเรียนหลายคนมองเขาอย่างสั่นสะท้าน

อ่า อยากคำนี้พี่ใหญ่จะมัด

เจิ้งผิงซิงถือไมโครโฟนพลาจตามองผู้ชมเบื้องล่าง ก่อนจะกล่าวอย่างสุขุม “คนที่บอกรักหลินเจี้ยนเมื่อไหร่ ออกไปให้หมด”

ผู้ชม “...”

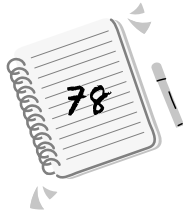
เจิ้งผิงซิงทำเสียงฮึดอัดเล็กน้อยและเอ่ยอย่างเจ็บปวดรวดร้าว “ตอนนี้เราอยู่ปีสาม! ม.ปลายปีสามแล้วนะ! เอาแต่ละเมอเพื่อพอกถึงหลินเจี้ยนแบบนี้ มันใช้ได้ที่ไหน ทุกคนต้องตั้งใจเรียนและพัฒนาตัวเองทุกวันสิ รักในวัยเรียนไม่ใช่เรื่องดีเลยนะเพื่อนๆ!”

ผู้ชม “...”

มุ่มปากสวี่เหยากระตุก รู้สึกเกลียดตัวเองที่ไม่กล้าแหกหน้าเขากลางเวที ขณะที่โก้วชินโต่วนั้นท่องคำศัพท์ในใจเงียบๆ ด้วยความสงบอย่างยิ่ง

ในฐานะหนึ่งในสองม้ามิดที่มีคะแนนสอบปลายภาคโดดเด่นของห้องบัวย เขา
ตัดสินใจแล้วว่าปีนี้จะตั้งใจเรียนเหมือนที่ผ่านมา และจะไม่คิดวอกแวกเรื่องอื่น
เด็ดขาด

ศตวรรษ

บรรดาการทดลองที่เราจึงยังไม่อาจหาฯ นอกจากนักเรียน
ชั้นมัธยมปลายปีที่สามที่เริ่มกลับไปเรียนเสริมที่โรงเรียนแล้ว ผู้ใหญ่เองก็ต้อง
กลับไปทำงาน ดิ้นรนเพื่อปากท้องเช่นกัน

หากถามถึงคนที่ไม่อยากจากครอบครัวมากที่สุดเห็นทีจะเป็นเงินซื้ออ้อ
ด้วยลักษณะงานของเธอ เมื่อกลับไปทำงานแล้ว เธอจะไม่ได้เจอครอบครัว
อีกอย่างน้อยหลายเดือน

โดยเฉพาะตอนนี้ที่เธอมีเรื่องหนักใจกว่าทุกครั้ง

ดังนั้นในคืนหนึ่งก่อนที่จะกลับไปทำงาน เธอจึงอาศัยช่วงที่หลินหย่าจื้อ
ไม่อยู่บ้าน เรียกหลินเฉียนมาคุยเป็นการส่วนตัว

แม้ว่าตอนนี้ลูก ๆ ของหลินหย่าจื้อจะไม่ต่อต้านเธอแล้ว และเธอก็ใช้ชีวิต
ในครอบครัวหลินอย่างกลมกลืนดี แต่ถึงอย่างไรทั้งคู่ก็ไม่ใช่ลูกแท้ ๆ ของเธอ
บวกกับเรื่องราวไม่ดีในอดีตเหล่านั้น เงินซื้ออ้อจึงยังรู้สึกอึดอัดเล็กน้อยเมื่อต้อง
เผชิญหน้ากับหลินเฉียน

ในทางกลับกันหลินเฉียนทำตัวเป็นธรรมชาติกว่าเธอมาก เขาเป็นฝ่ายเริ่ม
สนทนาก่อน “คุณป้าอยากพูดอะไรก็พูดมาเถอะครับ ไม่ต้องลำบากใจหรอก”

เงินซื้ออ้อรู้สึกสะท้อนใจ เธอไม่เคยคลุกคลีกับหลินเฉียนมาก่อน และ
รู้สึกเสมอว่าเขาเป็นเด็กอารมณ์ร้าย แต่หลังจากได้ใช้ชีวิตด้วยกันจริง ๆ มา
ระยะหนึ่งแล้ว เธอถึงพบว่าหลินเฉียนมีความเป็นผู้ใหญ่และหนักแน่นกว่า
ที่เธอคิดมาก หลายครั้งพฤติกรรมของเขาก็ทำให้เธอรู้สึกว่าแม้แต่ผู้ใหญ่ยัง

เทียบเขาไม่ติด

ดังคำกล่าวของเจ้าเด็กแสบเจิ้งผิงซิง บ้านไหนมีลูกสาวคงหมายตาเด็กหนุ่มแบบนั้นกันเป็นแถว

น่าเสียดายที่เธอให้กำเนิดลูกชาย แถมยังเป็นลูกชายเจ้าปัญหาเสียด้วย

“คือว่า...” เฉินซืออ้อลังเลอยู่นานหวาดสุดท้ายก็พูดออกมา “ไม่กี่วันก่อนเหล่าเจิ้งมาปรึกษาป้า ผิงซิงก็ใกล้สอบเข้ามหาวิทยาลัยแล้ว แต่ที่เมืองหรงไม่มีคนดูแลเขาเลย เหมื่อนี้เหล่าเจิ้งเลยอยากให้ผิงซิงย้ายมาอยู่กับป้าที่นี่ แต่เธอก็รู้ว่าปกติป้าแทบไม่ได้อยู่บ้านเลย บอกว่าให้อยู่กับป้า แต่จริง ๆ คืออยากให้หย่าจื้อช่วยดูแลผิงซิงนะ...”

ยิ่งพูดอารมณ์ของเฉินซืออ้อยิ่งยุ่งเหยิง อันที่จริงเธอก็เคยคิดแบบนี้มาก่อน แถมเคยถามความเห็นจากเจิ้งผิงซิงแล้วด้วย แต่หลังจากรับรู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างหลินเฉียนกับเจิ้งผิงซิง ความคิดนี้ก็ถูกพับเก็บไป นึกไม่ถึงเลยว่าสุดท้ายแล้วเจิ้งปู้จู่จะเป็นฝ่ายเสนอขึ้นก่อน

ความคิดของเจิ้งปู้จู่ไม่ซับซ้อน เขารู้สึกว่าสองครอบครัวเข้ากันได้ดี เจิ้งผิงซิงเป็นลูกชายแท้ ๆ ของเฉินซืออ้อ แถมยังเป็นลูกศิษย์ของหลินหย่าจื้อ ไม่เพียงมีความสัมพันธ์อันดีกับคนพ่อ แต่ยังสนิทกับคนลูกด้วย หากเวลาที่เขาไม่อยู่ ลูกชายได้ไปอยู่กับครอบครัวหลิน คงไม่มีอะไรสมบูรณแบบไปกว่านี้แล้ว

ทว่านี่เป็นเพียงส่วนหนึ่งที่เขابอกเฉินซืออ้อ ยังมีเหตุผลบางประการที่เขาไม่ได้บอกเธอ นั่นคือการปลูกปั้นลับหลังของเหอจื่อวิน ทำให้เขาตระหนักได้ว่าการไม่มีพ่อแม่อาจส่งผลกระทบอย่างลึกซึ้งต่อลูกมากกว่าที่เขาเคยคิดหลายเท่า

แน่นอนว่าเขาได้เสนอสิ่งตอบแทนบางอย่างด้วย ไม่ใช่การตอบแทนแบบเอาเงินฟาดหัวอะไรทำนองนั้น แต่เป็นการเอาใจใส่ช่วยอำนวยความสะดวกในชีวิตของครอบครัวหลิน เช่นจ้างป้าแม่บ้านมาทำอาหารและงานบ้านให้พวกเขาทุกวัน โดยพยายามหลีกเลี่ยงการทำให้ครอบครัวหลินรู้สึกไม่สะดวกสบาย

เรียกได้ว่าคนชอบใช้เงินแก้ปัญหาอย่างเจิ้งปู้จู่ใช้ความคิดอย่างหนักเพื่อลูกชายจริง ๆ

ทว่ากระทั่งตอนนี้เขาก็ไม่รู้เลยว่าสิ่งที่อดีตภรรยาทิ้งลงนั้นเป็นคนละเรื่องกัน

อารมณ์ของเงินซืออี้ช่างย้อนแย้ง ใจหนึ่งเธอยังยอมรับความจริงที่ว่า ลูกชายของเธอคบหากับหลินเฉียนไม่ได้ อีกใจหนึ่งเธอก็กังวลเหลือเกินว่า เจิ้งผิงซิงจะใช้ชีวิตคนเดียวไม่สะดวก สองความคิดจุดประกายกันในใจตลอดเวลา ทำให้เธอพะว้าพะวังและลังเลใจ

หลินเฉียนเข้าใจความกังวลของเธอโดยพลันและเอ่ยด้วยรอยยิ้มทันที “ถ้าคุณป้าอยากให้ผมช่วยตัดสินใจ นั้นผมแนะนำให้คุณป้าพาเจิ้งผิงซิงมาอยู่บ้านเรครับ”

เงินซืออี้มองเขาเงิบ ๆ สายตาฉายชัดถึงความหวาดระแวงในความไม่เหมาะสม ภาพที่ลูกชายคร่อมทับหลินเฉียนยังคงติดตาเธอ

หลินเฉียนกล่าวเสียงจริงจัง “คุณป้าอย่ามองผมด้วยสายตาแปลก ๆ แบบนั้นสิครับ ถ้าผมกับเจิ้งผิงซิงคิดจะทำอะไร คุณป้าก็ห้ามเราไม่ได้อยู่แล้ว”

เงินซืออี้ “...”

แม้รู้อยู่แล้วว่าเธอทำอะไรเด็กสองคนนี้ได้ แต่พอโดนตอกหน้าตรง ๆ แบบนี้ เธอก็ยังคงเจ็บแปลบที่ใจ

เงินซืออี้เอ่ยเสียงเข้ม “พวกเธอยังเด็ก...”

“ไม่เด็กแล้วครับ เรารู้ดีว่าเรากำลังทำอะไรอยู่” แววตาหลินเฉียนราบเรียบ น้ำเสียงนุ่มนวล แต่มิรัสืบบางอย่างที่ทำให้เธอไม่อาจตอบโต้

เขากล่าวสบาย ๆ “คุณป้าลองคิดดูสิครับ ถ้าผมกับเจิ้งผิงซิงอยากทำอะไรกันจริง ๆ ทำที่บ้านเขาสะดวกกว่าไม่ใช่หรือครับ แต่ที่นี้พ่อผมก็อยู่ด้วย เราทำอะไรไม่ได้หรอก”

เงินซืออี้ “...!” จู่ ๆ ก็โดนเกลี้ยกล่อมซะงั้น

หลินเฉียนยิ้ม “วางใจเถอะครับ เราจะตั้งใจเรียนไปด้วยกัน แล้วก็สอบเข้ามหาวิทยาลัยดี ๆ ด้วยกันให้ได้”

เขาไม่ได้ให้คำสาบาน ไม่ได้กล่าวอย่างฮึกเหิม แค่การพูดเพียงแผ่วเบา ของเขากลับทำให้เงินซืออี้รู้สึกเชื่อใจอย่างน่าประหลาด ในที่สุดความวุ่นวายที่อยู่ไนใจของเธอก็สงบลง “ป้าเชื่อเธอ แล้วก็เชื่อผิงซิงด้วย”

หลินเฉียน “ขอบคุณครับ”

หลินเฉียนลุกขึ้นเมื่อเห็นว่าบทสนทนาจบลงแค่นี้ “ถ้าไม่มีอะไรแล้ว

ผมขอตัวกลับห้องนะครับ”

“เดี๋ยวจะ” เงินซื้ออ้อเรียกเขาไว้

หลินเฉียนก้มหน้าลง แหวตาของเธอลุ่มลึกและทอประกายความคาดหวัง
ที่เธอเองอาจไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ

“หลินเฉียน จริง ๆ แล้วหลายวันมานี้ป้าเอาแต่คิดเรื่องของเธอสองคน
ป้าเองก็ไม่ว่าเหมือนกันว่าควรสนับสนุนหรือกีดกันพวกเธอดี” เงินซื้ออ้อเอ่ย

“ผมทราบครับ” หลินเฉียนแสดงออกว่าเข้าใจ “ไม่มีพ่อแม่คนไหนยอมรับ
เรื่องนี้ได้ง่าย ๆหรอก”

“แต่ป้ารู้ว่าป้าไม่มีสิทธิ์กีดกัน” เงินซื้ออ้อผินยิ้ม “ป้าแค่รู้สึกกลัวและ
กังวลเหลือเกิน ไม่รู้ว่ามันจะเป็นยังไงถ้าพวกเธอคบกันต่อไป”

“มันจะดีกว่าสถานการณ์ที่ดีที่สุดที่คุณป้าคิดอีกครับ” หลินเฉียนปลอบโยน
เธอด้วยสายตา “เชื่อผมนะครับ ผมรู้ว่าเราจะต้องเผชิญอะไร และรู้ว่าต้องรับมือ
กับมันยังไง”

ไหล่เงินซื้ออ้อผ่อนคลายลงทันใด “หลินเฉียน ป้ารู้ว่าป้าไม่ได้อยู่ในฐานะ
ที่จะพูดแบบนี้ แต่ป้าต้องพูด โปรดอย่าว่าป้าเลยนะ...”

หลินเฉียนมองเธอ

“ได้โปรด...ได้โปรดดูแลผิงซิง อย่ารังเกียจเขา และอย่าทอดทิ้งเขา
เด็ดขาด”

หลินเฉียนพยักหน้าพร้อมเผยรอยยิ้มลึกซึ้ง “คุณป้าวางใจได้ครับ”

ก่อนเงินซื้ออ้อจะมากุญกับหลินเฉียน เธอยังคงลังเลใจ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่า
ตัวเองต้องการบทสรุปแบบไหนกันแน่ ทว่าในเวลาอัน เธอกลับตัดสินใจได้ทันควัน
ท่าทีของหลินเฉียนเพียงพอแล้วที่จะทำให้เธอตัดสินใจ

“ตอนเด็กๆ ผิงซิงเอาแต่ใจมาก เวลาकिनอะไรต้องให้ผู้ใหญ่หันเป็นขึ้น
เล็ก ๆ ให้ก่อนถึงจะกิน” เมื่อคลายกังวลแล้วเงินซื้ออ้อก็เปลี่ยนไปคุยเรื่องอื่น
ทันที “ตอนนั้นป้ายังแหย่เขาอยู่เลยว่าโตไปจะให้เมียหันให้กินหรือเปล่า เธอ
รู้ไหมว่าเขาตอบยังไง”

หลินเฉียนคลี่ยิ้มพลางนึกถึงเรื่องราวตอนเป็นเด็กที่เจิ้งผิงซิงเคยเล่าให้ฟัง
ตอนจับเขา “ตอบว่าพอแต่งงานแล้ว เขาจะหันเนื้อให้เมียเขากินทุกวันใช้ไหมครับ”

เงินซื้ออึ้งซังก็ก อารมณ์ซาบซึ่งทั้งหลายค้างเติ่งทันใด หลังจากเรียบไปครู่ใหญ่ก็เอ่ยด้วยสีหน้าปั่นยาก “เอ่อ ไม่ใช่จ๊ะ เขาบอกป้าว่าเขาจะมีเมียสักสิบคน แล้วให้พวกเธอผลิตกันหั่นอาหารให้เขา”

หลินเฉียน “...”

หลินเฉียนคว่นอกหู “ให้ตายเถอะ เขาหลอกผม!”

ความรู้สึกดี ๆ ขณะรำลึกอดีตของเงินซื้ออึ้งเหือดหายไปจนหมด เธอกล่าวต่ออย่างแข็งขัน “เมื่อกี่ป้าแเค่อยากบอกว่าถึงตอนเด็กเขาจะพูดแบบนั้น แต่ป้าเห็นนะว่าทุกครั้งที่เขากินข้าวกับเธอ เขาจะคืบกับข้าวให้เธอ แกะเนื้อออกจากซี่โครงให้เธอ ไม่เหมือนตอนเป็นเด็กเลยสักนิด เขาคงจะชอบเธอมากจริง ๆ ถึงเปลี่ยนไปได้ขนาดนี้...”

คิดไม่ถึงเลยจริง ๆ ว่าเจิ้งผิงซิงจะไม่กับหลินเฉียนไว้แบบนี้

หลินเฉียนลูบหน้าอกตัวเองซ้ำ ๆ เพื่อให้ใจเย็นลง ตอนที่ตามจับเขา เจิ้งผิงซิงคุยโวเป็นตุเป็นตะเพื่อโชว์ให้เห็นว่าตัวเองเป็นแฟนหนุ่มที่ติงาม อ้างว่าเขาได้รับการปลูกฝังที่ดีมาตั้งแต่เด็กว่าให้รู้จักทะนุถนอมคนรัก เลยรู้ตั้งแต่เด็กแล้วว่าโตไปจะต้องคืบอาหารและหั่นเนื้อให้ภรรยากิน

ต่อมาเมื่อคบกับเขาแล้ว เจิ้งผิงซิงก็พิสูจน์ตัวเองมาโดยตลอด และทำในสิ่งที่เคยพูดไว้ตอนจับเขาจริง ๆ ดังนั้นหลินเฉียนจึงไม่เคยสงสัยประเด็นที่เจิ้งผิงซิงเล่าว่าตัวเองรู้จักถนอมรักภรรยาามาตั้งแต่ยังเด็กเหล่านั้นเลย

เจิ้งผิงซิงคงคิดไม่ถึงเช่นกันว่าตัวเองจะโป๊ะแตก แถมยังโป๊ะแตกต่อหน้าแม่ตัวเองด้วย

เงินซื้ออึ้งอ่อนใจกับลูกชายตัวเองมากจริง ๆ แต่ยังไม่หน็ดเหนื่อยก็ถูกแท้ ๆ จึงได้แต่กัดฟันพูดแทน “หลินเฉียน เมื่อไหร่เธอสัญญากับป้าแล้วใช้ไหมจ๊ะว่าจะไม่รังเกียจเขา”

แล้วหลินเฉียนจะพูดอะไรได้ เขาถอนหายใจยาวเหยียดและเอ่ยอย่างสงบ “ไม่รังเกียจหรอกครับ ผมจะกล้าคืนของที่ใช่แล้วได้อย่างไร”

หลินเฉียนพูดรวมถึงสถานะในชาติที่แล้วด้วย เขาโผล่ออกมาโดยไม่คิดอะไร ทว่าคนข้าง ๆ กลับได้ยินเต็มสองหู...

เงินซื้ออึ้ง “...!!!!”

เงินซื้ออ้อมมองเขาอย่างตื่น ๆ ไม่แน่ใจนักว่า ของที่ใช้แล้ว' ที่เขาพูดหมายถึงอะไร

อยากถามแต่ก็ไม่กล้าถาม

เป็นอีกวันที่ป่าเงินรู้สึกอกจะแตกเสียให้ได้

หลังตรุษจีนเงินซื้ออ้อมก็กลับไปทำงาน อันที่จริงหลินหย่าจื๊อก็ยื่นเรื่องกลับไปทำงานที่เก่าแล้วเช่นกัน แต่ต้องรอนกว่าจะสอนนักเรียนมัธยมปลายปีที่สามรุ่นนี้เสร็จ หลังจากลูกสาวและลูกชายเข้ามหาวิทยาลัยกันหมดแล้ว เขาถึงจะกลับไปทำงานอย่างเป็นทางการ ดังนั้นภาคเรียนใหม่นี้หลินหย่าจื๊อจึงยังอยู่ดูแลเด็ก ๆ ที่บ้านได้

ตั้งแต่รู้ว่าเจิ้งผิงซิงเป็นลูกชายของเงินซื้ออ้อมและใช้ชีวิตตัวคนเดียวมาโดยตลอด หลินหย่าจื๊อก็เคยเสนอไฉ่เตี๋ยว่าจะรับเจิ้งผิงซิงมาอยู่กับหลินเฉียนที่นั่นเพื่อให้ใช้ชีวิตมัธยมปลายปีที่สามด้วยกัน ตอนนี้เมื่อผู้ปกครองทั้งสามเห็นด้วยเป็นเสียงเดียวกันแล้ว ก่อนที่เงินซื้ออ้อมจะกลับไปทำงาน เจิ้งผิงซิงก็เก็บข้าวของและย้ายมาอยู่บ้านหลินเฉียนอย่างรวดเร็ว

เพื่อถนอมความรู้สึกของเงินซื้ออ้อม และเพื่อดูแลสุขภาพของน้องชายและน้องสะใภ้ เช่าซือเจียไฉ่บุญอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อนโดยอาสาซักห้องของตัวเองให้หลินเฉียนยืมเป็นเวลาหนึ่งเดือน แน่นอนว่าเธอหลอกเอาค่าตอบแทนจากเจิ้งผิงซิงเป็นการส่วนตัวมาได้มากโข

อันที่จริงเจิ้งผิงซิงอยากแชร์ห้องกับหลินเฉียน แต่พอนึกถึงการสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่ใกล้เข้ามา และร่างกายวัยฮอร์โมนพลุ่งพล่านที่ไม่รักดีของตัวเอง เขาจึงเลือกที่จะนอนแยกห้องกับแฟนหนุ่มอย่างปลอดภัยสุด ๆ

ยิ่งไปกว่านั้นการทำให้หทัยไต้รุ่งบ๋อย ๆ ก็เป็นอันตรายต่อสุขภาพมาก ๆ

วันที่เจิ้งผิงซิงย้ายมาอยู่บ้านหลินเฉียน เงินซื้ออ้อมก็ต้องเดินทางกลับไปที่ทำงานแล้ว ทุกคนในครอบครัวกินข้าวเที่ยงด้วยกันพร้อมหน้าพร้อมตา ก่อนที่เงินซื้ออ้อมจะบอกลาทุกคนด้วยความอาวรณ์

หลินหย่าจื๊อผู้มีอารมณ์สดชื่นแจ่มใสตบหน้าอกตัวเองเพื่อให้เธอวางใจ “มีผมทั้งคน หายห่วงได้เลย ผมรับประกันว่าเด็ก ๆ จะกินดีอยู่ดี และได้เข้า

มหาวิทยาลัยที่ดีที่สุด”

เงินซื้ออ้อมองท่าทางไร้เดียงสาของหลินหย่าจื๊อด้วยความเศร้าใจเล็กน้อย ก่อนจะกำชับเสียงเครียด “เด็ก ๆ เหนื่อยกับการเรียนมาทั้งวัน ตอนกลางคืน คุณอย่ารบกวนพวกแคะนะ โดยเฉพาะเรื่องอย่าเปิดประตูห้องพวกแคะโดยไม่ได้รับอนุญาตเด็ดขาด”

หลินเฉียน “...” *เขาวัดคุณป้ามโนเก่งไปหน่อยนะ*

เจิ้งผิงซิงปลอบเธอ “แม่ไม่ต้องห่วง ผมกับหลินเฉียนจะไม่ลี้ภัยประตุครับ”

หลินเฉียน ←_← *จงใจพูดให้แม่นายไม่สบายใจซัก ๆ*

เงินซื้ออ้อม่อยอย่างอ่อนแรง “อะ...ดีจัง แต่ทางที่ดื้อยาลี้ภัยประตุตามอำเภอใจจะดีกว่า...”

เจิ้งผิงซิงตั้งท่าจะพูดต่อ แต่ถูกหลินเฉียนหยุดไว้

หลินเฉียนบอก “ผมจะคอยดูไม่ให้เขาลี้ภัยประตุครับ”

ได้ยินหลินเฉียนรับปากดังนั้น ความกังวลในอกของเงินซื้ออ้อมถึงจางหายไปบ้าง เธอซาบซึ้งใจ “ฉันป้ารบกวนเธอด้วยนะจ๊ะ”

หลินเฉียน “ผมเต็มใจครับ ยิ่งไงเราก็คงรอบคอบเดียวกัน”

“ฮ่า ๆ” หลินหย่าจื๊อหัวเราะพลางตบไหล่หลินเฉียนและเจิ้งผิงซิงป้าใหญ่ “ถูกต้อง ครอบคอบเดียวกัน ครอบคอบเดียวกันทั้งนั้น”

สมาชิกครอบครัวที่เหลือมองเขาเงิบ ๆ

เฮ้อ คนที่ไม่รู้ความจริงมักจะมีความสุขเสมอสินะ

เช้าวันต่อมาหลังจากที่เจิ้งผิงซิงย้ายมาอยู่บ้านหลินเฉียน สวีเหยายังคงมารอหลินเฉียนหน้าหมู่บ้านเพื่อไปโรงเรียนด้วยกันตามปกติ แต่วันนี้สวีเหยาตื่นสายกว่าเขาจะมาถึงเวลาก็กระชั้นชิดมากแล้ว

แต่สิ่งที่ทำให้เขาประหลาดใจก็คือ เจิ้งผิงซิงซึ่งปกติจะมารอหน้าหมู่บ้านตรงเวลาทุกครั้ง วันนี้กลับยังไม่ปรากฏตัว

สวีเหยาดูเวลาแล้วรีบโทร.หาเจิ้งผิงซิงทันที [อักกกก เจิ้งผิงซิงทำไมนายยังไม่ถึงอีกอะ! รีบมาเลยนะ ห้ามสาย!]

เจ้ผิงซิงตอบด้วยเสียงเกียจคร้าน [ฉันถึงแล้ว]

สวี่เหยา มองไปรอบ ๆ ก่อนจะโวยวายเมื่อไม่เห็นแม้แต่เงาอีกฝ่าย [อย่ามาโกหก ฉันไม่เห็นนายเลย]

เจ้ผิงซิง จูปาก [พี่เมียนี้ใจร้อนจริง ๆ]

สวี่เหยา จูหน้า [นายเป็นแบบนี้จะให้ฉันเชื่อได้ยังไงว่านายดูแลอาเฉียงได้
ฉันผิดหวังในตัวนายจริง ๆ...]

สวี่เหยา กำลังดำเจ้ผิงซิงไฟแลบ เมื่อเงยหน้าขึ้นก็เห็นสองร่างอันคุ้นเคย
เดินเคียงข้างกันออกมาจากหมู่บ้าน หนึ่งในนั้นถือโทรศัพท์แบบหุพร้อมโมกมื่อ
ให้เขาไปด้วย เสียงของเขาดังขึ้นในโทรศัพท์ [พี่เมียอย่าเพิ่งหัวร้อน ฉันอยู่นี่ไง]

เสียงก่นด่าของสวี่เหยา ชาติหายไประวกับลำโพงที่ถูกกระชากปลั๊กกะทันหัน

เขามองสองคนนั้นเดินสบาย ๆ มาหยุดตรงหน้าด้วยความตกใจระคนสงสัย
ในที่สุดก็หาเสียงตัวเองเจอ “พวกนาย...พวกนาย...”

พูด “พวกนาย” อยู่นาน แต่กลับเรียบเรียงคำถามไม่ถูกเสียที

เจ้ผิงซิง โอบไหล่หลินเฉียนแล้วยิ้มตาหิ “พวกเราอยู่ด้วยกันแล้วนะ”

เสียง “ตู่บ” ดังขึ้นพร้อมกับสวี่เหยาที่กำลังแสดงฉากคลาสสิกอย่างการ
ทำโทรศัพท์หล่นกระแทกพื้นจนแตกกระจกระจาย

สวี่เหยา มองโทรศัพท์ของตัวเองที่แตกเป็นเสี่ยง ๆ แล้วร้องโหยหวน
“โทรศัพท์ฉัน...”

หลินเฉียน สะดุ้งโหยง “หุบปากเดี๋ยวนี้!”

เจ้ผิงซิง ตบไหล่สวี่เหยา อย่างอารมณ์ดี “พี่เมียไม่ต้องตกใจไป เดี่ยวฉัน
ให้เงินนาย...”

สวี่เหยา มองเขาตาปริบ ๆ ด้วยแววตาแห่งความหวัง

เจ้ผิงซิง “ไปซ่อมโทรศัพท์”

สวี่เหยา “...”

โทรศัพท์ของเขาพังยับขนาดนี้ ต่อให้ซ่อมแล้วก็คงใช้ได้แค่ฟังก์ชันโทร.
เข้าออก ไม่ต่างอะไรกับโทรศัพท์รุ่นดึกดำบรรพ์เลย

ตารางเฝ้าภาคเรียนที่สอง ของมัธยมปลายปีที่สามแน่นเอียดกว่าเดิม แต่สำหรับนักเรียนโรงเรียนมัธยมที่สิบสองพวกเขาคุ้นชินกับมันแล้ว หลังผ่านการฝึกฝนในภาคเรียนที่แล้ว พวกเขาก็มีวินัยในตัวเองเป็นอย่างดี ต่อให้โรงเรียนไม่บังคับให้เรียน พวกเขาสวนใหญ่ก็จะไม่พออนคลายความเข้มงวดของตัวเอง

ส่วนเจิ้งผิงซิงผู้มานะเป็นสองเท่าก็ได้ประกาศอัปเกรดเข้าสู่โหมดมานะเป็นสามเท่าอย่างเป็นทางการ เรียกได้ว่าเรียนจนหามรุ่งหามค่ำ ลืมกินลืมนอน ขัดกับภาพลักษณ์พี่ใหญ่ผู้ไม่มีใครกล้าหือลิบลับ ขนาดครูและเพื่อนนักเรียนที่เห็นการเปลี่ยนแปลงของเขามาโดยตลอดยังอดทึ่งไม่ได้

โดยเฉพาะเพื่อน ๆ ที่เคยไปอวยพรปีใหม่วางตรุษจีนที่บ้านเขา ยิ่งนับถือในตัวเขามากขึ้น

สิ่งที่ทำให้คนเรารู้สึกละเอียดใจที่สุดก็คือ นอกจากคนอื่นจะรวยกว่าเราแล้วยังขยันกว่าเร่อีก

และเห็นได้ชัดว่าบ้านเจิ้งผิงซิงไม่ได้รวยธรรมดา และตัวเขาเองก็ไม่ได้ขยันธรรมดา ๆ ด้วย

สิ่งนี้ทำให้เหล่านักเรียนรู้สึกกดดันอย่างหนักและละเอียดใจเหลือเกิน แต่สิ่งที่ทุกคนไม่รู้เลยก็คือ เจิ้งผิงซิงที่เป็นผู้ชนะในสายตาพวกเขานั้น แท้จริงแล้วมีความกดดันมากกว่าพวกเขาเสียอีก

เขาเองก็อยากทำตัวพออนคลายเหมือนกัน แต่เขาไม่ได้เป็นอัจฉริยะ

เหมือนแฟนหนุ่มนี่นา ขนาดจบมัธยมปลายมาตั้งสิบกว่าปีแล้ว พอย้อนเวลากลับมาก็ยังขยันเรียนตลอดหนึ่งเทอม จนคว้าอันดับหนึ่งของเมืองในการสอบร่วมตอนปลายภาคเรียนที่แล้วมาได้

คะแนนสอบรวมของหลินเฉียนเยอะกว่าคะแนนที่ใช้เป็นเกณฑ์คัดเลือกโควตาของมหาวิทยาลัย F ด้วยซ้ำ

อันที่จริงคะแนนสอบรวมครั้งนี้ของเจิ้งผิงซิงก็ดีเช่นกัน ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำของมหาวิทยาลัยชื่อดัง และเป็นหนึ่งในสองม้ามืดจากห้องบิวตี้ที่มีคะแนนโดดเด่นของโรงเรียนมัธยมที่สิบสอง แกรมยังได้คะแนนสูงกว่าโกวชินไต้วซึ่งเป็นผู้มีมืตอีกคนหลายคะแนน

ตอนแรกเจิ้งผิงซิงค่อนข้างภูมิใจ รู้สึกว่าในที่สุดเขาก็ไม่ทำให้แฟนหนุ่มที่ยอมสละโควตาเรียนต่อเพื่อเขาต้องผิดหวัง ด้วยคะแนนของเขา หากขยันอีกสักเทอม การสอบเข้ามหาวิทยาลัย F กับหลินเฉียนคงไม่ใช่เรื่องยาก แต่ทันทีที่เห็นผลสอบของแฟนหนุ่ม เขาก็เกือบหัวใจวายคาที่

คิดไม่ถึงสักนิดว่าตอนนี้แม้แต่มหาวิทยาลัย F ก็ไม่คู่ควรกับคะแนนของแฟนหนุ่มของเขาอีกต่อไป

แล้วเจิ้งผิงซิงจะทำอะไรได้ นอกจากตรากตรำอ่านหนังสือทั้งน้ำตา

แต่โชคดีที่ตอนนี้เขาย้ายมาอยู่กับแฟนหนุ่มแล้ว มีแฟนคนเก่งคอยติวหนังสือให้เองกับมือทุกวัน นอกจากจะช่วยให้คะแนนเขาเพิ่มขึ้นเร็วแล้ว ยังทำให้เขามีกำลังใจมากขึ้นด้วย

วันนี้เจิ้งผิงซิงอ่านหนังสือหามรุ่งหามค่ำอีกตามเคย ที่จริงหลินเฉียนจัดตารางเรียนและพักผ่อนไว้ให้เขาแล้ว โดยกำหนดว่าทุกวันเขาจะอ่านหนังสือได้ถึงเที่ยงคืนเท่านั้น แต่เจิ้งผิงซิงกลัวว่าจะตามแฟนหนุ่มไม่ทันก่อนสอบเข้ามหาวิทยาลัย จึงมักแอบอ่านต่อคนเดียวอีกสองสามชั่วโมง ระหว่างนั้นเคยถูกหลินเฉียนจับได้หลายครั้งเพราะแสงไฟที่ลอดผ่านช่องประตู ภายหลังเขาจึงซื้อไฟฉายตัวจิ๋วมาใช้อ่านหนังสืออย่างหลบๆ ซ่อนๆ แทน

ดังนั้นเมื่อเชมนาคาฬิกาเรือนเล็กบนโต๊ะอ่านหนังสือชี้เลขสิบสอง เจิ้งผิงซิงจึงปิดไฟดวงใหญ่ในห้อง เปลี่ยนมาใช้ไฟฉายแล้วทำใจทยอยต่อ แต่คิดไม่ถึงว่าจะมีคนมาเคาะประตูห้องก่อนที่เขาจะอ่านใจหายเสร็จด้วยซ้ำ

“เจิ้งผิงซิง เปิดประตู” หลินเฉียนตะโกนเรียกจากหน้าห้อง

เจิ้งผิงซิงชนลุกชูโดยไม่รู้ตัว รีบปิดไฟฉายแล้วซ่อนในลิ้นชักชั้นที่ ก่อนจะกระโจนขึ้นไปบนเตียง ดึงผ้าห่มขึ้นคลุมร่างอย่างรวดเร็ว และแสวงเฝ้าเสียงจ้วเจียอย่างขู่ขาน “ฉันนอนแล้ว มีอะไรไว้อภัยกันพรุ่งนี้นะ”

หลินเฉียนยังไม่หยุดเคาะ “ก็พรุ่งนี้แล้วนี่ไง รีบมาเปิดเร็วเข้า”

เจิ้งผิงซิงอดหัวนใจไม่ได้เมื่อเห็นท่าทางเอาเรื่องของหลินเฉียน หลายวันมานี้เขาแอบแฟนหนุ่มอ่านหนังสือเกินเวลาบ่อยๆ หรือว่าเขาจะถูกจับได้แล้ว

พอพูดถึงเรื่องนี้ หลินเฉียนรู้จุดอ่อนของเขาเป็นอย่างดี ทุกครั้งที่จับได้ว่าเขาอ่านหนังสือดึกจะไม่ดูหรือลงโทษเขา แค่อ่านอยู่เป็นเพื่อนเขาด้วย เจิ้งผิงซิงอ่านดึกแค่ไหน เขาจะอ่านดึกมากกว่า

เป็นผลให้หลายครั้งที่ไปโรงเรียนในวันรุ่งขึ้น ใบหน้าหลินเฉียนจะประดับด้วยรอยคล้ำใต้ตาขนาดใหญ่ ยิ่งเขาผิวขาว รอยคล้ำใต้ตาก็เด่นชัด ช่วงนั้นสรีรวิทยาถึงกับมองเจิ้งผิงซิงด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความอาฆาต

อย่างกับมองคนบ้าแกมก็ไม่ปาน

เจิ้งผิงซิงไม่ได้เป็นห่วงตัวเอง แต่เขาเป็นห่วงหลินเฉียน จึงต้องเปลี่ยนมาแอบอ่านหนังสือแบบนี้

พูดไปใครจะเชื่อ ลูกพี่ประจำรุ่นผู้ยิ่งใหญ่แห่งโรงเรียนมัธยมที่สิบสองตอนอยู่โรงเรียนดัดตนจนใครก็เอาไม่อยู่ แต่พอกลับบ้านปั๊บ แม้แต่เวลาในการอ่านหนังสือยังถูกควบคุมอย่างเข้มงวด แค่อยากอ่านต่อไม่กี่ชั่วโมงยังต้องหลบๆ ซ่อนๆ

แถมเขายังไม่กล้าคำนลักแอะ

เรียกได้ว่าหมดสิ้นศักดิ์ศรีของพี่ใหญ่เลยทีเดียว

อย่างเช่นตอนนี้ที่เจิ้งผิงซิงอดรื้อนตัวไม่ได้เมื่อได้ยินเสียงเข้มๆ ของหลินเฉียน เขาคำนวณว่าช่วงนี้ตัวเองแอบอ่านหนังสือเกินเวลาไปกี่ชั่วโมง แล้วก็ต้องหวาดหวั่นอย่างหนัก ถ้าโดนหลินเฉียนจับได้จริง ๆ หลินเฉียนมีห้วงอ่านหนังสือได้รู้่งแน่ แบบนั้นเขาคงปวดใจเจียนตาย!

เจิ้งผิงซิงสวมสลีเปอร์และเดินไปเปิดประตูด้วยใจที่ลุ้นระทึก พร้อมกับแก้ต่างให้ตัวเองสุดฤทธิ์ “ฉันหลับแล้วจริง ๆ เพิ่งตื่นเพราะเสียงเคาะประตู

ของนายนี้แหละ”

หลินเฉียนไม่ตอบเขา

เจิ้งผิงซิงพลันลูกลี้ลุกลนยิ่งกว่าเดิม จงใจอัปาทหาอย่างสุดความสามารถ “หาววว ฉันนอนเวลานี้จนชินแล้ว เทียงคิ่นญี่ปุ่นตาก็ปิดปั๊บ นายมีอะไรรีบ ๆ พุดมา...”

เขาเปิดประตูไปด้วยพุดไปด้วย จากนั้นก็ต้องตะลึงทันที

ข้างนอกห้องมืดสนิท ไฟทั้งบ้านถูกปิดทุกดวง มีเพียงเทียนเล่มเล็ก ๆ เท่านั้นที่ส่องสว่างหน้าห้องเขา แสงเทียนสีส้มลุกโชนยามคำคิน มอบแสงสว่างให้บ้านที่มีดมืดหลังนี้

รวมถึงใบหน้าที่อยู่หลังแสงเทียนด้วย

หลินเฉียนถือเค้กผลไม้และมองเขาด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน “สุขสันต์วันเกิดนะเจิ้งผิงซิง”

หลินหย่าจือที่ยืนอยู่ด้านหลังหลินเฉียนยิ้มตาหยี “สุขสันต์วันเกิดนะนักเรียนเลี้ยวเจิ้ง”

เจิ้งผิงซิงอึ้งงัน เนื่องจากพ่อแม่ยุ่งอยู่กับงานและไม่สามารถอยู่เคียงข้างเขาได้ตลอด เขาจึงเกลียดการฉลองวันเกิดมาตั้งแต่เด็ก ๆ ต่อมาพ่อกับแม่แยกทางกัน เขาก็ยิ่งมีอคติกับวันนี้

เขาเกือบลืมไปแล้วด้วยซ้ำว่าเขาเองก็มีวันเกิดเหมือนกัน

เจิ้งผิงซิงกะพริบตา ผ่านไปสักพักถึงถามขึ้น “ทั้งคู่อู๋ได้ยังไงว่าวันนี้เป็นวันเกิดผม”

หลินเฉียนจ้องมองเขาด้วยนัยน์ตาดำซ้ำ “ฉันจำได้”

เมื่อก่อนพอถึงวันเกิดเขา เจิ้งผิงซิงจะฉลองให้เขาอย่างยิ่งใหญ่ ทว่าเจิ้งผิงซิงกลับไม่เคยเอยถึงวันเกิดตัวเองเลยสักครั้ง

สำหรับเจิ้งผิงซิงในตอนนั้น วันเกิดไม่ใช่วันที่ควรค่าแก่การเฉลิมฉลอง ดังนั้นหลินเฉียนจึงไม่เคยเอยถึงให้เป็นการตอกย้ำ แต่การไม่เอยถึงก็ไม่ได้หมายความว่าไม่ใส่ใจ

เขาจำได้เสมอมา

เจิ้งผิงซิงมองหลินเฉียนผ่านแสงเทียน แพนหนุ่มของเขาช่างงดงาม

แม้อยู่ใต้แสงเทียนจ้า ดวงหน้านั้นก็ยังคงพริ้มเพราและเปล่งประกาย

ถ้าหาก...ถ้าหากไม่มีก้างขวางคอขึ้นโตอยู่ข้างหลัง เจิ้งผิงซิงคิดว่าป่านนี้
เขาคงปล่อยสัญญาตัญญาณดิบออกมาแล้วแน่ๆ

พ่อตาช่างเป็นสิ่งมีชีวิตที่ทำให้เขาสงบสติอารมณ์ได้ดีจริง ๆ

คนเป็นพ่อตาไม่รู้ตัวสักนิดว่าตัวเองเป็นก้างขวางคอขึ้นโต ลากเจิ้งผิงซิง
ไปทางห้องนั่งเล่นพลาถกล่าวอย่างตื่นเต้น “เลี้ยวเจิ้ง รีบออกมาเร็ว ๆ พวกเรา
จะร้องเพลงแฮปปี้เบิร์ทเดย์ให้”

ขณะที่เจิ้งผิงซิงยังงงงัน หลินหย่าจี้ก็ตะโกนขึ้น “มาแล้ว ๆ ทุกคน
เตรียมพร้อมได้เลย”

เจิ้งผิงซิง “????”

เจิ้งผิงซิงเริ่มประหม่า หลินหย่าจี้กระตือรือร้นขนาดนี้ อย่าบอกนะว่า
มีคนเป็นสิบซ่อนอยู่ในห้องนั่งเล่น? ถึงพี่ใหญ่ของโรงเรียนอย่างเขาสสมควร
ได้รับเกียรตินี้ แต่เขาไม่ได้ฉลองวันเกิดมาตั้งหลายปี จึงตั้งตัวไม่ทันในชั่วขณะ

โชคคิที่ไม่มีใครในห้องนั่งเล่น แต่มีโน้ตบุ๊กเครื่องหนึ่งตั้งอยู่บนโต๊ะกลาง
หน้าโซฟา เวลานี้แสงไฟจากหน้าจอค่อย ๆ สว่างขึ้น พร้อมกับหน้าต่างวิดีโอที่
เปิดขึ้นพร้อมกันสามหน้าต่าง

ในหน้าต่างวิดีโอแบ่งออกเป็นใบหน้าของเจิ้งปู้ลู๋ ฉินซืออี้ และเซ่าซือเจีย
เนื่องจากเปิดใช้งานวิดีโอพร้อมกันเยอะเกินไป หน้าจอจึงดูเหมือนจะค้างเล็กน้อย
การเคลื่อนไหวของแต่ละคนดูแล้วไม่ค่อยไหลลื่นนัก

เซ่าซือเจียรอนานจนหงุดหงิด เธอกำลังกลอกตา [เร็วเข้า ฉันต้องรีบนอน
จะได้ตื่นมาสวย ๆ]

หลินเฉียนเดินถือเค้กตามหลังมา ได้ยินดังนั้นก็เอ่ยอย่างหมั่นไส้ “เลิก
แอ๊บได้แล้วเซ่าซือเจีย เมื่อคืนตอนตีสามพี่ยังเล่นเกมอยู่เลย”

เซ่าซือเจียไม่รู้สีกายที่โดนแหกหน้าสักนิด ยังคงพูดจ้อ ๆ [เพราะ
เมื่อคืนนอนไม่พอ วันนี้เลยต้องนอนเร็ว ๆ ไง!]

หลินเฉียนยิ้มเย็น “อย่าให้ฉันจับได้แล้วกันว่าคืนนี้พี่นอนไลน์กลางดึก”

เซ่าซือเจียตอบอย่างภูมิใจ [ฉันมีไอทีรองจะ]

เจิ้งผิงซิงจับสังเกตอะไรได้ เขามองคิ้วของหลินเฉียน “นายรู้ได้ยังไงว่า

เมื่อคืนเธอออนไลน์ตอนตีสาม”

หลินเขียนหน้าไม่เปลี่ยนสี “เมื่อเช้าเช็กดูเลยเหิน”

เจิ้งผิงซิงหรีตา “ฉันไม่เชื่อ”

หลินเขียนเดินผ่านเขาไปอย่างสบายใจเฉิบ วางเค้กบนโต๊ะกลาง ก่อนจะนั่งลงบนพรมแล้วตบที่ว่างข้างๆ เพื่อเรียกเขามานั่ง “มานี่เร็ว”

เจิ้งผิงซิงชูเขาด้วยสายตา “ฉันจะคิดบัญชีกับนายทีหลัง!”

กล้าแอบนอนตีกลับหลังเขาได้ยังไง!

บนหน้าจอโน้ตบุ๊ก เจิ้งปู้ลู่เอ่ยด้วยใบหน้าเป็นอันยิ้ม [สุขสันต์วันเกิดนะลูกชาย¹]

เงินซืออีเอ่ยอย่างอ่อนโยน [ผิงซิง สุขสันต์วันเกิดนะลูก]

เสียงของเจิ้งปู้ลู่เต็มไปด้วยความเสียดาย [ตอนแรกพอว่าจะกลับไปฉลองวันเกิดกับลูก แต่เกิดเรื่องที่บริษัทกะทันหัน พอเลยปลื้มตัวไม่ได้...]

เขาหัวเราะแก้มแกว่ง [โชคดีที่มีน้องหลินคอยช่วยเหลือ น้องหลินนี่รู้ใจกันจริงๆ อ่านความคิดพ่อออกด้วย...]

เจิ้งปู้ลู่พูดไปพูดมาชักจะออกทะเล ทำเอาเงินซืออีที่อยู่อีกหน้าต่างวิดีโอขมวดคิ้วเข้าหากันช้าๆ ก่อนจะแทรกขึ้นอย่างอดไม่ได้ [เหล่าเจิ้ง ลืมไปแล้วหรือว่าเรากำลังฉลองวันเกิดให้ลูกอยู่]

[ไ้อ์หยา] เจิ้งปู้ลู่เอ่ยโดยไม่รู้สึกผิดสักนิด [พูดถึงน้องหลินที่ไร ผมเปลอพุดมากทุกทีเลย]

เงินซืออี [...]

เจิ้งผิงซิงถอนหายใจ “เอาละ ผมเข้าใจแล้วครับ”

เงินซืออี [ถ้าอย่างนั้น...เราร้องเพลงเลยไหม ฉันมีเวลาจำกัด คงอยู่คุยกับทุกคนนานไม่ได้]

หลินหย่าจื้อเข้าใจลักษณะงานของเงินซืออีดี ว่าแล้วจึงปรบมือและเอ่ยอย่างแสนว่าเริง “ร้องสิๆๆ เอาละ ร้องพร้อมกันนะ”

ลั่นเสียงหลินหย่าจื้อ เจิ้งปู้ลู่และเงินซืออีที่อยู่ในวิดีโอก็เปล่งเสียงพร้อมกัน

¹ ภาษากินที่หมายถึงลูกชายของบางพื้นที่ในประเทศจีน ซึ่งเกิดจากการออกเสียงไม่ชัด

ผู้ใหญ่อัยสามเริ่มร้องเพลงอย่างรู้งาน “แฮปปี้เบิร์ทเดย์ทูยู แฮปปี้เบิร์ทเดย์ทูยู...”

หลินเจี้ยน “...”

เซ้าซือเจีย [...]

สองพี่น้องสบตากันผ่านกล้องวิดีโอ สุดท้ายก็ไม่อาจต้านทานความกระตือรือร้นของผู้ใหญ่วัยกลางคน ถูกบังคับให้ร่วมวงร้องเพลงด้วยจนได้ แต่เนื่องจากระบบที่ไม่ค่อยเสถียร เสียงร้องของพวกเขาจึงไม่สิ้นไหลเท่าที่ควร

ไฟทุกดวงในบ้านหลินถูกปิด มีเพียงหน้าจอโน้ตบุ๊กและเทียนบนเค้กที่เป็นแหล่งกำเนิดแสง เจิ้งผิงซิงซ่อนตัวอยู่หลังแสงไฟ ไม่ให้สีหน้าของตัวเองถูกเปิดเผยในที่สว่าง

พูดแล้วก็อ้าย ตอนที่โดนหลินเจี้ยนอัดจนเข้าโรงพยาบาลเขาไม่เคยร้องให้สักอะะ ทว่าตอนนี้แค่ฟังเสียงร้องเพลงที่ไร้ซึ่งความพร้อมเพรียงของคนเหล่านี้ แถมยังมีบางคนร้องเพี้ยนสุดๆ ดวงตาเขากลับคลอด้วยหยาดน้ำ

“แฮปปี้เบิร์ทเดย์ทูยู”

ทันทีที่เพลงวันเกิดจบลง หลินหย่าจือก็ดันศีรษะเจิ้งผิงซิงเข้าไปใกล้ๆ เคັอย่างอดรนทนไม่ไหว “อ้าว รีบอธิษฐานเลยเสียวะเจิ้ง”

เจิ้งผิงซิงถูกดันไปหน้าเทียนโดยไม่ทันตั้งตัว เขาฉวยโอกาสหลบตาอย่างรวดเร็ว ดวงตาสีแดงระเรื่อจึงหายวับไปโดยไม่มีใครสังเกตเห็น

เรียกได้ว่าไหวพริบดีไม่มีใครเกิน

เจิ้งปู่ลู่เอ้อย่างใจป้ำ [ลูกชาย² พูดดังๆ เลยว่าลูกปรารถนาอะไร พ่อจะบันดาลให้เอง]

เจิ้งผิงซิงตอบทันที “ความปรารถนาอย่างแรกคือ ขอให้พ่อพูดชัดกว่านี้” เดียวก็ลูกชายเดียวก็ลูกชาย ทำภาพลักษณ์ของมหาเศรษฐีเสียหายหมด

เจิ้งปู่ลู่ [...]

เจิ้งปู่ลู่ฮึดฮัด แต่ก็พยายามควบคุมสำเนียงเวลาตื่นเต็นของตัวเองอย่างหนัก [ลูกชาย พูดต่อเลย]

ตอนนี้เจิ้งผิงซิงถึงลิ้มตาขึ้น หยาดน้ำที่หางตาหายไปแล้ว เขากวาดตา

² ภาษาถิ่นที่หมายถึงลูกชายของบางพื้นที่ในประเทศจีน ซึ่งเกิดจากการออกเสียงไม่ชัด

มองไปรอบ ๆ ด้วยรอยยิ้ม หลินหย่าจื่อกำลังยิ้มแฉ่ง เจิ้งปู้ลู่และเงินซืออี้กำลังทำหน้าหนึ่งแต่ลึนยิ่งกว่าใคร เซาซือเจียทำตาขวางเหมือนหงุดหงิดแต่กลับไม่บ่นอะไรสักคำ ก่อนที่สุดท้ายสายตาเขาจะหยุดลงที่ดวงตาของแพนหนุม ทั้งคู่สบตากัน

หลินเจียนเอ๋อ “อิชิฐานลิ”

เจิ้งผิงซิงหลับตาลงอีกครั้ง หายใจเข้าลึก ๆ แล้วเอ่ยอย่างตั้งใจ “ถ้าอย่างนั้นผมขอให้ทุกวันและทุกปีของผมมีความสุขเหมือนในวันนี้”

เขาไม่เคยฉลองวันเกิดมาก่อน นี่เป็นครั้งแรกในรอบหลายปีของเขา แต่จู่ ๆ เขาก็อยากขอพรให้คนเหล่านี้อยู่ฉลองวันเกิดกับเขาไปทุกปี

ผู้ใหญ่ทั้งสามต่างชะงักไป ก่อนจะพากันหัวเราะ เจิ้งปู้ลู่ตอบให้สัญญา [ลูกจะต้องมีความสุขแน่นอน มีความสุขแบบนี้ทุกปีเลย]

เงินซืออี้ลั่นเลเล็กน้อย [แม่สัญญาว่าจะวิดีโอคอลหาลูกทุกปี]

หลินหย่าจื่อครุ่นคิดครู่หนึ่ง “ลูกก็จะวิดีโอคอลด้วย”

เซาซือเจียเท้าคาง [ฉันเอาด้วยก็ได้]

หลินเจียนเกาะหลังเขา “ส่วนฉันจะเชื่อฟังนายทุกอย่างเลย”

“นายพูดแล้วนะ ห้ามกลับคำล่ะ” เจิ้งผิงซิงดึงเขามาข้างหน้า หลินเจียนไม่ทันตั้งตัวจึงล้มลงเกยตักเขาทันที

หลินหย่าจื่อยิ้มอย่างเอ็นดู “เด็กสองคนนี่ดีกันอีกแล้ว”

เงินซืออี้กำลังซึ้ง แต่อยู่ดี ๆ กลับต้องมาเห็นภาพที่ไม่อยากเห็น รวมไปถึงรอยยิ้มโง่เงาของสามี เธอถึงกับเหม่อไปเลยทีเดียว

เจิ้งปู้ลู่ยังอารมณ์ค้าง [ผิงซิง ขอพรอีกสักข้อสิลูก ขออะไรที่ต้องใช้เงินซื้อบ้างดีกว่า]

หลินหย่าจื่อ “...”

อดีตสามีของเงินซืออี้ดีไปซะทุกอย่าง จะติดก็แค่ชอบทำนิสัยรวยเกินเหตุ ชนชั้นแรงงานอย่างเขาอิจฉาซะมัด

หลินหย่าจื่อไม่ยอมน้อยหน้า “เสี่ยวเจิ้ง ขอพรอีกสองข้อสิ ข้อหนึ่งใช้เงินเยอะ อีกข้อไม่ต้องใช้เงิน”

มุมปากเจิ้งผิงซิงกระตุกเล็กน้อย “...สรุปว่าใครขอพรกันแน่เนี่ย” เรียกห้อง

กันเยอะเซียว

เจิ้งผิงซิงฮึดฮัด “ไม่ขอแล้ว” พูดจบก็เป่าเทียนให้ดับในครั้งเดียว พร้อม กับดับความคิดที่อยากชิงดีชิงเด่นของชายวัยกลางคนทั้งสองด้วย

หลินหย่าจ้อรูปใบหน้าแล้วลุกไปเปิดไฟ

หน่วยงานของเงินซื้ออู่ซ่อมรถเรื่องการติดต่อกับภายนอก ผ่านไปสักพัก เธอจึงปิดทีวีออกไป

เจิ้งปู้ลูกสาวลูกชายจะนอนดึกจนเสียเวลาพักผ่อน แม้จะอาลัยอาวรณ์แต่ก็ ยอมกดออกแต่โดยดี

ส่วนเช่าซือเจียเปิดหน้าต่างเกมตั้งแต่ตอนที่เจิ้งปู้ล่อวดยแล้ว

หลินหย่าจ้อรอเจิ้งผิงซิงกับหลินเฉียนตัดเค้ก หลังจากกินไปสองชิ้นก็เก็บ เค้กที่เหลือเข้าตู้เย็น แล้วส่งพวกเขาเข้านอน

แต่แน่นอนว่าเจิ้งผิงซิงนอนไม่หลับ เขารอกระทั่งหลินหย่าจ้อกลับเข้าไป ในห้อง จึงย่องไปเปิดประตูห้องหลินเฉียน พอเข้ามากลับพบว่าไฟในห้องยังคง สว่าง หลินเฉียนกำลังกอดดอกฟิงผิงมองเขาอยู่

ดวงตาเจิ้งผิงซิงโค้งขึ้น “ว่าแล้วเซียว่านายต้องรอฉัน”

หลินเฉียนยื่นมือไปล็อกประตู ก่อนจะจับไหล่เจิ้งผิงซิงแล้วผลักเขาลง บนเตียง จากนั้นตามขึ้นไปคร่อมทับ “นายนี้มันใจกล้าหน้าด้านจริง ๆ คิดจะทำ เรื่องงามหน้าได้จุกพ่อดีหรือ!”

เจิ้งผิงซิงลอยหน้าลอยตาพูด “นายจะทำความปรารถนาในวันเกิดฉันฟัง ไม่ได้นะ!”

เขาเผยรอยยิ้มลามากที่ตระเตรียมมานาน “บอกแล้วไงว่าทุกปีจะมีความสุข เหมือนวันนี้ เพราะฉะนั้นวันนี้ฉันต้องได้แหม่นาย”

หลินเฉียน “...” เขาชะล่าใจเกินไป ทำไมหมอนี่ถึงอธิษฐานได้เห็น ขนาดนั้นะ

หลินเฉียนประหลาด “นายบรรลุนิติภาวะแล้ว แต่ฉันยัง!”

เจิ้งผิงซิงใจดีอ่อนข้อให้ “งั้นแหม่ครึ่งหนึ่งก่อนก็ได้”

หลินเฉียน “...”

หลินเฉียนกลิ้งไปด้านข้างเงียบ ๆ แล้วนอนราบ “มาสิ นายอยากแหม่

เครื่องซ้ายหรือเครื่องขวาล่ะ”

เจ้ผิงซิงต้อรอง “...ขอเลือกเครื่องล่างได้ไหม”

หลินเฉียนครุ่นคิด “งั้นให้ใต้เข่าลงไปก็ได้”

เจ้ผิงซิง “...”

ดอชบา

ศัตรูเก่าเกิดใหม่พร้อมกันในวันวิวาห์ 3
和宿敌结婚当天一起重生了

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com @amarinbooks Lilac.Novel Lilac_Novel

Published originally under the title of 《和宿敌结婚当天一起重生了》(He Su Di Jie Hun Dang Tian Yi Qi Chong Sheng Le)
Author © 林知落 (Lin Zhi Luo)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2025 Amarin Corporations Public Company Limited
Arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8168-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เขต • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มณีนันตีย์ • บรรณาธิการ ชลลดา ชลาชล, ชมขวัญ ทั้งสุบุตร
บรรณาธิการต้นฉบับ ธนิดา เจริญทรัพย์ • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลั่น
ศิลปกรรมปก กวินทิพย์ ลีนแต่ • ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา ภาวทรัพย์
พิสูจน์อักษร วรณรวิ, อัมไพวรรณ ยศศิริพันธุ์

อดีตเปลี่ยนไปแล้ว!

คู่คิด คู่หู คู่รักหลินเจี้ยนห้องคิงและเจิ้งผิงซิงห้องบ๊วย
นำชั้นปีที่สามโรงเรียนมัธยมที่สิบสองพัฒนาไปอย่างก้าวกระโดด
ถึงขั้นแซงหน้าโรงเรียนมัธยมอันดับหนึ่งของเมืองได้
โดยเฉพาะผลคะแนนของเหล่าเด็กบ๊วยที่ทำให้คนทั้งเมืองตกตะลึง!

แต่เมื่อการสอบเข้ามหาวิทยาลัยมาถึงแล้ว
ก็ได้เวลาเผชิญบทสรุปที่ก่อดินสือชะตา
ที่จะทำให้เกิดเหตุเก่าทั้งหลายได้ 'เกิดใหม่' อีกครั้ง

หมวดนวนิยาย

